

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 glđ. 50 kr., za pol leta 1 glđ. 30 kr., za četrť leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravništvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice št. 5. — Doležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznauila se plačuje od navadno vratice, če so natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Okrajni zastop v Celji.

Okrajni zastop Celjski je zboroval v ponedeljek, dne 12. junija, zlasti da izvoli petero udov v okrajni šolski svet in ta važni urad prvič spravi v slovenske roke. Tokrat prilomastijo pa k seji tudi naši »Nekermanovci«. Zakaj? To so precej izpovedali, namreč da se hočejo poboljšati in zanaprej lepo in pošteno sodelovati za blagor okraja. Slovencem je to zelo prav, toda človek mora mož beseda ostati tudi v okrajnem zastopu. Zatem so zahtevali, naj se zapisnik piše tudi nemški. V tem smislu smo zahtevanje odbili, pač pa smo dovolili, da se slovenski zapisnik preloži na nemški jezik ter onim zastopnikom, ki tega želijo, dološlje na dom.

Tako smo pokazali, da smo obzirniši od svojih nasprotnikov, ki so imajoč krivično večino, Slovence in slovenščino vselej in dosledno prezirali. Zatem so »Nekermanovci« se malo pobahali, kako znatno manjšino da zastopajo in tirjali, naj Slovenci posnemamo obzirnost Nemcev v deželnem zboru štajarskem, kjer tudi Slovence odbirajo v razne odbore in odseke; naj torej tudi Slovenci sedaj od petero udov za okrajni šolski svet Celjski prepustimo »Nekermanovcem« vsaj dva uda; vrhu tega naj se voli ovih petero mož po skupinah.

Slednje smo takoj odbili kot nepostavno. Nikjer in nikoli se ne voli v okrajni šolski svet po skupinah; tudi »Nekermanovci« niso tako volili pred šestimi leti. Zakon zahteva le, da more voljen, biti, kdori ma pravico volilno za občinski zastop. Odklonili smo pa tudi prvo, ker je neopravičeno. Kdo so »Nekermanovci«? Zvečinoma sami Celjani, a ti vže imajo svoj mestni šolski svet. Okrajni šolski svet jih nima zelo nič brigati. Ako pa vendar va-nj silijo, delajo to iz privajenega gospodstvoželja, hoteč držati, kar so nam Slovencem na kvar dosedaj v tem šolskem okraji zasnovali. Kako obzirni in pravični pa so nam Slovencem Nemci v deželnem zboru štajarskem, to predobro znamo in britko čutimo:

v najvažnejše odbore nas ne pripuščajo, niti enega slovenskega poslance nimamo ne v deželnem odboru, pa tudi ne v deželnem šolskem svetu.

Po vsem opravičeno smo torej Slovenci odbili zahtevanje »Nekermanovcev«, na kar so ti popihali iz dvorane, pozabivši na malo poprej obečano »lepo in pošteno sodelovanje« pri okrajnem zastopu. Vsled tega je zastop postal nesklepčen, ker je od slovenskih zastopnikov bilo troje ostalo doma. Treba bode torej, da se skliče takoj nova seja in pridejo vsi naši ter pahnejo iz okrajnega šolskega sveta Celjskega za vselej možakarje, ki nečejo biti naše gore listi, to pa brez ozira na vrtoglavosti slovenskih uskokov in posilinemcev!

O gornjeradgonskem okraji.

Gornjeradgonski in ljutomerski okraj nista najzadnja na Slovenskem, kar se tiče narodne zavednosti, to je istina. Izlasti ko bi se gmotno stanje našega tukajšnjega kmeta zboljšalo in bi mu pred vsem gorice zopet isto nosile, kakor nekđaj, stopil bi naš kmet rad »korajžno« na branik svoje narodnosti; toda kakor drugod, tlači ga tudi pri nas mora siromaštva in mu potere duha, da se ne more v toliki meri pobrigati za bolj duševne dobrinje, za narodnost svojo, kakor je potrebno, posebno tukaj tesno ob nemški meji. Vendar pa še povsod opazujemo čvrsto vrsto narodnih mož, ki se poleg vseh gospodarskih skrbij še vendar-le tudi posvetijo rado-ljubnemu delovanju. Imamo lepo število bralnih društev, ki trosijo zdravo omiko med ljudstvo, toda tem žalostnejši je pogled k Sv. Petru ob Radgoni. Da se narodna zavest tam še tako slabo budi, pripisovati je večim vzrokom.

Vpliv Radgonskega mesta je velik, posebno ker imajo mestni »purgarji« svoja posestva tudi na slovenski strani. To se je pokazalo pri zadnjih volitvah v okrajni zastop, kjer so narodni volilci propadli s svojimi kandidati radi pritiska Radgončanov. To se kaže tudi na narodnem jeziku, ki je nesrečna zmes pohabljenе slovenščine in spakedrane nemščine.

Drugič ima Sv. Peter sam v svojej sredini nekaj mož, ki ovirajo ves napredek, dasi se imenujejo »fortšritlih«, pred vsem so sluge »orehovega preroka«, kakor ga je »Sl. G.« — če se ne motim — imenoval. Zakaj vendar vedno sledite temu možu, kakor ovce ovnu, brezumno v brezno? Pustite ga in zlezal bode kmalu z vso svojo »nemško« glavo v orehovo luščino, kjer naj mirno pre-mišljuje svoje grehe nasproti vam, slovenskim kmetom! Ali ne zaupajte svojej glavi čisto nič? Če bi čitali dobre slovenske novine ali »cajtinge«, vedeli bi, da največ dan-danes človeštvu škoduje židovstvo in laži-liberalstvo. »Orehovec« pa je baje v zvezi s takimi stvarmi. Torej pazite! On in njegovi tovariši pa hočejo v zadnjem času zazširiti svoj delokrog čez vso okolico. Kakor aposteljni »boljših časov« bi radi ljuliko svoje nemškutarije tudi vsejali na lepa pšenična polja sosednjih župnij. Nekateri, ki so samo o posebnih prilikah »tudi« Slovenci, se hočejo pri Sv. Juriju zveličati s »Tagespošto«, ono ljubeznivo graško tetko, ki ve vedno kaj novega zlagati o Slovemih, in z »Grazer Tagblattom«. Siser pa se Sv. Jurij, kakor vedno, kljubu tem črnim pikam na svoji slavi, vedno kaže za vrlo narodni kraj, ki nas s pomočjo ljubeznivih sosedov vsako leto razveseli s kako slavnostjo, kar pričakujemo tudi letos! Naj potem ta luč narodne vzbujenosti sveti tje, kjer se je tma, k Sv. Petru!

In tretjič, Petrovska šola! Delujejo na njej možje, ki stojijo strogo v bojnih vrstah nemškutarških. Taka šola pa, v katerej učitelj le lomi učni jezik in vedno le kaže sovraštvo do njega, nikdar in nikjer ne rodi dobrega sadu, ampak povsod nevednost in surovost. Zakaj pa se ne morete ponasati, Petrovčani, s tako lepim številom nadepolnih dijakov, kakor sosednje fare? Menim, da tudi šola k temu pripomore, ki je v rokah odpadnika! Sovražniki vaše narodnosti še se bojijo, da bi se kateri vas izbrihtal po šolah in prišel do zdrave pameti, ki veleva vsakemu človeku, da ljubi svojo mater. Rajši, mislijo si, naj ostane neumen, da le ne postane zaveden Slovenec, ki bi vzbujal tudi svoje kmečke rojake, ker dobro vejo, da v resnici »študiran« človek ne odpade od svoje narodnosti, ampak le nesrečni polovičarji. To si zapomnite!

Zato na noge vi, ki se zavedate svoje narodnosti in dokažite tudi onim, ki so še mlačni ali celo mrzli, da je nemškutar vaš največji sovražnik, ker vam jemlje vero in jezik. Če se tudi letos ni posrečilo vse, kar so hoteli vsi dobro misleči ljudje, pričakujemo pa drugokrat. To smem upati tem, bolj, ker sem v največjo svojo radost slišal, da so Petrovski rodoljubi podarili lep znesek bralnemu društvu kapelskemu. Živio, to je lepo znamenje! Vi, ki se vže zanimate za slovensko stvar, imeli se bodete več zaveznikov, ako bodete imeli med seboj več lepih knjig in novin, ki vas bodo podučile o potrebah in zahtevah slovenskega kmeta. Postalo bode potem vsem jasno, da je sramotno za Sv. Peter nositi na pristno slovenskem licu ničvo »larvo« nemških napisov, katerih celo leto ne bere pravi Nemeec, ker celo leto jeden sam ne pride k dotičnim obrtnikom in gostilničarjem, uvideli bodete vsi, da je boljše ubogati pametne nasvete onih narodnih duhovnih in posvetnih gospodov, ki vejo, kar vam je potrebno in čutijo z vami, kakor pa se klanjati budalosti ošabnih nemškutarjev! Petrovčani, hodite se letos učiti k svojim vsedom in radi bodete jih posnemali!

Jurjevič.

Cerkvene zadeve.

Duhovno veselje v Dobovi.

Dobova je lep kraj v Savskeji ravnini, razprostirajoč se od Krškega do Zagreba in še dalje. Celjan,

ako gledaš iz Št. Miklavškega hriba proti Zalcu, misli si, da so Pletrovče — Dobova. Haložan, ki gleda iz Zavrčkega hriba proti Ptuju, lahko si misli, da je sv. Marjeta — Dobova. Murski poljanec, glej iz Kamensčaka proti Radgoni ter si misli, da je sv. Križ — Dobova; kajti ravno tak razgled imam jaz čez Dobovo, ako jo gledam iz kranjskega Cirknika. Na jugu omejuje Dobovsko faro Sava, na izhodu pa Sotla. Ravnina mej tema rekama je Dobovsko polje — najbolj na jugu ležeči konec, ali pa če hočemo — začetek naše Štajerske.

Fara — Dobova — bila je na Trojiško nedeljo na novo poročena, dobila je novega župnika, veleč. gosp. Antona Pernat. Tega dneva veselila se je vsa fara, najbolj pa vlč. gosp. provisor, ki so bili z opravili in skrbmi zelo obloženi. Fara ima namreč nad 2700 duš; trirazredno šolo. Na teden po osem ur v šoli poučevati in malo da ne vsak dan, v časih še po dvakrat, nesti na dom popotnico umirajočim in vse druge uradne reči oskrbovati, to pač, mislim, ni malenkost. Res čuditi se moramo tolikej strpljivosti bolehnega gospoda. Bog jim daj ljubo zdravje in še mnoga leta, plačilo za njihov trud pa enkrat v nebesih!

Častiti gosp. župnik pripeljali so se iz Planine, kjer so poprej službovali, v Dobovo dne 25. maja. Častiti gospod provisor, J. Sušnik, vozili so se jim v Brežice naproti. Na Mostecu, na meji fare, naredili so jim Moščani krasen slavolok z napisom: »Češčen bodi, ki pride v imenu Gospodovem« ter so jih pozdravili s streljanjem iz topičev. Izven Dobove, pri Mihaljevskeji kapeli, kjer je bil drugi slavolok postavljen (postavili so ga Mihaljevčani), pričakovala jih je šolska mladina z učiteljstvom in velika množica faranov. Najpoprej sta jih pozdravila cerkvena ključarja, gg. Držič, obč. predstojnik v Ločah in Držanič, posestnik v Mihaljevcih, potem gosp. nadučitelj Fr. Rakuša v imenu učiteljstva in šolske mladine; pod slavolokom pa so stale 4 belo oblečene in ovenčane učenke, katere so jih po vrsti pozdravile, izročivše jim: prva šopek belih cvetic, druga šopek modrih, tretja šopek rudečih, četrta pa šopek belo-modro-rudečih cvetic, vsaka s primernimi besedami. Vlč. gosp. odgovorili so ljubeznjivo vsakemu nagovorniku. Po tem sprejemu šli smo pod krasnim slavolokom, stoječim pred cerkvijo (postavili so ga Ločani; na črnem zametu svetile so se zlate črke: Blagor mu, ki pride v imenu Gospodovem), v cerkev, kjer so služili gosp. provisor večernice. Po končanem sv. opravilu zahvalili so se vlč. gosp. župnik navzočim za veličasten vsprejem, kakor ga, so rekli, niso pričakovali.

Na Trojiško nedeljo spremili pa smó vlč. gospoda župnika iz župnijskega dvorca z godbo in strelbo v cerkev. V sprevedu šli so župljani, šolska mladež z učiteljstvom in devet vlč. gg. duhovnikov. Vlč. g. župnik imeli so potem pridigo (ker preč. gosp. dekan zaradi boleznii niso mogli priti), v katerej so razložili dolžnosti svoje do faranov in dolžnosti faranov do njih in do matere sv. cerkve. Po pridigi darovali so sv. mašo z asistenco. Po sv. opravilu spremili smo jih zopet v njihovo novo domovanje, ter sedli k mizi, ki je bila pokrita za 18 oseb. Od običajnih napitnic, ki so se vršile, naj omenim uno vlč. g. župnika Artiškega, ki so v pesmi častitali novemu gospodu župniku.

Vladar vseh vladarjev, uslišal si naše prošnje in molitve ter nam poslal gospoda, katerega je vsa fara želela. Usliši še naše nadaljno prošnjo: ohrani nam jih zdravega in zadovoljnega do skrajne meje njihovega življenja. Ti, dragi čitatelj, ki morda poznaš vlč. gospoda župnika in Dobovo, pa reci: Častitam Vam, vlč. gospod župnik, da ste prišli v tako lep kraj! Častitam Vam, Dobovčani, da ste dobili tako dobrega gosp. župnika.

F. R.